

84/5/EØF⁽¹⁾ og 90/232/EØF⁽²⁾, for at sikre en ensartet behandling af personer, der har lidt tab eller skade ved uheld forvoldt af motorkøretøjer, uanset hvor i Fællesskabet uheldet sker. Der er mangler i forbindelse med afviklingen af skadelidtes erstatningskrav efter uheld omfattet af dette direktiv, i en anden stat end den, hvor skadelidte er bosat.

(9) Anvendelsen af dette direktiv på uheld i tredjelande, som er dækket af ordningen med grønne kort med hensyn til uheld, der berører skadelidte bosat i Fællesskabet, og som involverer køretøjer, der er forsikret og hjemmehørende i en medlemsstat, medfører ikke en udvidelse af den tvungne geografiske dækning for en motorkøretøjsforsikring som fastsat i artikel 3, stk. 2, i direktiv 72/166/EØF.

(10) Dette indebærer, at skadelidte får mulighed for at rejse krav direkte mod det selskab, hvor skadevolder er forsikret.

(11) En tilfredsstillende løsning på disse problemer kunne være, at skadelidte, der har lidt tab eller skade som følge af uheld omfattet af dette direktiv og forvoldt af motorkøretøjer i en anden stat end den, hvor skadelidte er bosat, kan fremsætte sit skadeserstatningskrav i sin egen medlemsstat over for en skadebehandlingsrepræsentant, som skadevolders forsikringsselskab har udpeget dér.

(12) Denne løsning ville indebære, at skade, der er lidt uden for skadelidtes hjemland, kan behandles på en måde, som skadelidte er fortrolig med.

(13) En sådan ordning med en skadebehandlingsrepræsentant i skadelidtes hjemland ville ikke berøre spørgsmålet om, hvilken materiel ret der konkret skal anvendes eller om den retslige kompetence.

(14) I forbindelse med indførelse af en ordning med en skadebehandlingsrepræsentant er det et logisk supplement at give skadelidte mulighed for at rejse krav direkte mod det pågældende selskab, hvilket endvidere vil forbedre retsstillingen for personer, der har lidt tab eller skade som følge af uheld forvoldt af motorkøretøjer uden for den medlemsstat, hvor de pågældende er bosat.

(15) For at afhjælpe de pågældende mangler bør den medlemsstat, hvor forsikringsselskabet har fået sin tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed, pålægge selskabet at udpege skadebehandlingsrepræsentanter, der er bosat eller etableret i de andre medlemsstater. En sådan repræsentant skal indsamle alle de nødvendige oplysninger i forbindelse med erstatningskrav som følge af uheld forvoldt af motorkøretøjer og, på forsikringsselskabets vegne og for dets regning, på passende måde behandle kravene, herunder udbetale erstatning for forvoldt skade. Skadebehandlingsrepræsentanten skal være bemyndiget til at repræsentere selskabet over for personer, der har lidt skade som følge af sådanne uheld, og til at repræsentere selskabet over for nationale myndigheder, herunder, om nødvendigt, repræsentere det ved domstolene, i det omfang dette er foreneligt med den internationale privatrets regler om retternes kompetence.

(16) Skadebehandlingsrepræsentantens virksomhed udgør ikke et tilstrækkeligt grundlag for at fastslå domstolskompetence i den medlemsstat, hvor skadelidte er bosat, medmindre der er hjemmel herfor i den internationale privatrets regler om retternes kompetence.

(17) Det bør være en af betingelserne for at få adgang til og for fortsat at udøve forsikringsvirksomhed i klasse 10 under punkt A i bilaget til direktiv 73/239/EØF⁽³⁾, bortset fra fragtførerens ansvar, at der udpeges repræsentanter, der er bemyndiget til at behandle skadessager. Denne betingelse bør derfor opfyldes ved den administrative tilladelse, der er udstedt af myndighederne i den medlemsstat, hvor forsikringsselskabet har

(1) Rådets andet direktiv (84/5/EØF) af 30. december 1983 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer (EFT L 8 af 11.1.1984, s. 17). Direktivet er senest ændret ved direktiv 90/232/EØF (EFT L 129 af 19.5.1990, s. 33).

(2) Rådets tredje direktiv (90/232/EØF) af 14. maj 1990 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer (EFT L 129 af 19.5.1990, s. 33).

(3) Rådets første direktiv (73/239/EØF) af 24. juli 1973 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring (EFT L 228 af 16.8.1973, s. 3). Direktivet er senest ændret ved direktiv 95/26/EF (EFT L 168 af 18.7.1995, s. 7).